

[Aksel Larsen.]

dan skal det afgøres? Jeg er ikke i tvivl om, at de, der har ført de hidtidige Englandsforhandlinger, har handlet mod landets interesser, og hvis en lov som denne havde været gældende, burde de straffes i overensstemmelse dermed. Det er virkelig at handle mod Danmarks interesser at lave en Englandsaftale, der i den grad ruinerer landet. Det er også at handle imod Danmarks interesser at handle, som man gør i den økonomiske samarbejdskommission i Paris. Det er at optræde imod statens tarv at gøre, som man fornylig har gjort: at man uden at spørge rigsdagen godkender udnævnelsen af en amerikansk storadmiral for de vest-europæiske magters flåde. Men da jeg er aldeles sikker på, at ophavsmændene til dette lovforslag ikke tænker på at straffe sådanne forseelser, er det for mig kun en yderligere karakteristik af hensigten med dette lovforslag.

§ 109 handler om den, der foretager noget, hvorved han hjælper et fremmed efterretningsvæsen. Ja, så må jo formodentlig hele hærens og politiets efterretningsvæsen være strafskyldigt, hvis man vil gå frem i overensstemmelse med lovforslagets ord, for at de samarbejder meget intimt med det amerikanske efterretningsvæsen, er noget, enhver ved.

§ 111 er en antirevolutionsparagraf. Ja, det kan man naturligvis vedtage, og det kan være meget morsomt, at de, der lever i et samfund, som er født af en revolution, nu vil lave en lovbestemmelse, der forbyder revolution. Hvor meget de opnår ved det, ved jeg ikke, men jeg tvivler på, at de opnår noget. Jeg kan sige, som det i sin tid er sagt af en af arbejderbevægelsens digtere: Hvorledes bliver en revolution lovlig? Den bliver lovlig ved, at de revolutionære, når de har sejret, vedtager en lov om, at det var lovligt, hvad de gjorde. Så hjælper det ikke ret meget, at man skriver en sådan paragraf. Iøvrigt står der i denne paragraf noget om „ulovlige midler“, men man siger ikke noget om, hvad der forstås ved ulovlige midler, og det åbner altså igen de videste muligheder for vilkårlighed.

§ 113 handler om den, som antaster rigsdagens sikkerhed eller frihed. Det ville have været behageligere, om en sådan paragraf havde været gældende i 1940; det vil sige, så burde der naturligvis ikke have stået, at de, der antaster rigsdagens sikkerhed eller frihed, „straffes med fængsel indtil 16 år“, men at de under alle omstændigheder skal straffes. Jeg ved, at noget sådant har man

ikke i sinde, og derfor imponerer paragraffen os ikke.

Der findes også i lovforslaget bestemmelser vedrørende pressen. Vi kan ikke have noget imod, at der vedtages sådanne lovbestemmelser, men vi vil gerne have at vide, hvorledes man vil kontrollere, hvorvidt pressen modtager tilskud fra fremmed magt eller går fremmed magts ærinde. Der findes adskillige eksempler, som sandsynliggør, at visse blade stadigvæk modtager sådanne tilskud, og det kan være meget rart at få det kontrolleret, men hvis ikke man har et kontrolorgan, duer det jo ikke meget.

Jeg ser, at min taletid er udløbet; jeg må derfor foreløbig nøjes med disse bemærkninger og endnu en gang henvise til, hvad Mogens Fog sagde under første behandling af et tilsvarende lovforslag i fjor. Jeg gør opmærksom på, hvad også visse af de ærede medlemmer synes at have begrebet, at en lov som denne ikke, som visse folk tror, kun rammer kommunisterne. Den er et angreb på selve demokratiet og pressefriheden herhjemme; og lige så sandt som det radikale venstre bliver skældt ud for en Moskva-filial, såsnart det tager samme standpunkt som kommunisterne i udenrigske anliggender, lige så sikker kan man være på, at enhver, som ikke er villig til at råbe halleluja for Atlantpagten og for amerikanernes overherredømme over Danmark, risikerer at blive ramt af denne lov, hvis den skulle blive vedtaget.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de bemærkninger, der er fremsat i anledning af lovforslaget, dels dem, der er fremsat vedrørende lovforslaget i almindelighed og de principper, hvorpå det hviler, og dels dem, der er fremsat vedrørende de enkelte bestemmelser.

Som jeg fremhævede i min fremsættelsestale, er dette område jo et ualmindelig vanskeligt område at lovgive på, og jeg har ikke i min fremsættelsestale på nogen måde foregivet, at det, kommissionen, de tidligere ministre og jeg selv er nået frem til, er det helt ideelle; men det var dog et forslag, der kunne bruges til en videre forhandling i det høje ting. Jeg har da også med glæde konstateret, at i hvert fald et flertal af de ærede ordførere har accepteret forslaget som et godt forhandlingsgrundlag.

Til de enkelte ordførere vil jeg gerne bemærke følgende.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup udtalte, at han var noget betænkelig ved,